

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
5.K.33.284/2015/7.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

felperesnek a dr. Számadó Tamás bírósági képviseleti irodavezető, jogtanácsos által képviselt **Gazdasági Versenyhivatal** (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.; lev. cím: 1391 Budapest 62., Pf. 211.) alperes ellen **versenyügyben hozott Vj/100-22/2014. számú egybefoglalt közigazgatási döntés felülvizsgálata** iránt indított perében meghozta az alábbi

v é g z é s t:

A bíróság a felperesnek a keresetlevél beadásának jogi hatályai fenntartása iránti kérelmét elutasítja.

E végzés ellen a kézbesítéstől számított tizenöt nap alatt van helye fellebbezésnek, amelyet a Fővárosi Törvényszékhez címzetten, a jelen bíróságnál kell írásban, három példányban előterjeszteni.

I n d o k o l á s

A bíróság a 4. sorszámú – 2016. január 20-án jogerőre emelkedett – végzésével a keresetlevelet a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 130. § (1) bekezdés j) pontja alapján idézés kibocsátása nélkül elutasította, mert az – hiánypótlási felhívást és figyelmeztetést követően – nem a perrendi szabályok által megkívánt alaki követelményeknek megfelelő módon került előterjesztésre.

Ezt követően a felperes a 6. sorszámú beadványában kérte, hogy a bíróság „találja meg azt a jogi lehetőséget, ami alapján a jogorvoslati kérelem eljuthat legalább az elbírálásig”. Felvázolta az ügy előzményeit, utalt korábbi, „hasonló tárgyú” bírósági eljárására, és panaszolta, hogy számára – közérdekű bejelentőként – a perindítási, keresetösségi jogát el nem ismerő joggyakorlat elfogadhatatlan, mert amiatt az alperesi döntés érdemi felülvizsgálatára közigazgatási perben nem kerülhet sor, ez pedig az adott esetben a magánérdeke és a közérdek szempontjából is súlyos sérelmet okoz. Jogi segítséget kért a további hiánypótlás teljesítéséhez. Kérte emellett, hogy a bíróság tekintsen el a tanúk aláírásától, mert meglátása szerint ezzel kellemetlen, sőt fenyegetett helyzetbe hozna olyan embereket, akiknek a jogorvoslati kérelméhez semmi közük sincs, és azért is, mert ő valójában fellebbezéssel, jogorvoslati kérelemmel fordult a bírósághoz, hiszen szerinte a már felvázolt okok miatt a peres kérelem jogi zsákutca lenne. Kifogásolta, hogy az eljárás – a személyére, tanúkra vonatkozó eljárási kifogások miatt – elhúzódik, miközben ő az elbíráláshoz szükséges valamennyi adatot rendelkezésre bocsátotta.

A bíróság a 6. sorszámú beadványban foglaltakat – miután azzal a felperes a bíróság olvasatában a per folytatását kívánta elérni – a Pp. 3. § (2) bekezdése lapján tartalma szerint figyelembe véve a keresetlevél beadásának jogi hatályai fenntartása iránti kérelemnek tekintette, és vizsgálta, hogy az adott esetben mód van-e a Pp. 132. § (1) bekezdésében írt rendelkezések alkalmazására. A Pp. 132. § (1) bekezdése szerint ugyanis a keresetlevélnek a 130. § alapján való elutasítása esetében a keresetlevél beadásának jogi hatályai fennmaradnak,

ha a felperes az elutasító határozat jogerőre emelkedésétől számított harminc nap alatt a keresetlevelet szabályszerűen – a 121. § (1) bekezdésében foglaltak szerint, a már megfelelően becsatolt mellékletek kivételével – újra benyújtja, vagy követelését egyéb úton szabályszerűen érvényesíti. E vizsgálódás eredményeként a bíróság megállapította, hogy a felperes a korábbi hiánypótlási felhívásnak – általa is hangsúlyozottan – csak részben tett eleget, a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításához vezető hiányosságot továbbra sem kívánta pótolni, ezáltal keresetlevele hibáit teljes körűen ez alkalommal sem orvosolta.

Kiemeli a bíróság, hogy az adott esetben a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasító döntés tehát a hiánypótlási felhívásban foglaltak nem teljes körű teljesítésén, és nem pedig a felperes perindítási, keresetösségi jogának el nem ismerésén alapult, e kérdés a 4. sorszámú végzésben fel sem merült. A végzés indokolása egyértelműen, világosan azt tartalmazta, hogy „a Pp. 93. § (3) bekezdése szerint ügyvédi képviselő esetében az ügyvédnek a beadvány minden példányát aláírásával kell ellátnia; egyébként a beadvány első példányát a 196. §-nak megfelelően kell kitölteni. A Pp. 196. § (1) bekezdés b) pontja szerint pedig a magánokirat az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, vagy magára kötelezőnek ismerte el, feltéve, hogy két tanú az okiraton aláírásával igazolja, hogy a kiállító a nem általa írt okiratot előttük írta alá, vagy aláírását előttük sajátkezű aláírásának ismerte el; az okiraton a tanúk lakóhelyét (címét) is fel kell tüntetni. Amint arra a Fővárosi Ítélet a 2.Kf.27.423/2006/5. számú eseti döntésében is rámutatott, a felperes a hiányt oly módon tudta volna pótolni, hogy a felhívást követően ismételt benyújtott keresetlevél első példányán kellett volna a tanúk nevét, címét, eredeti névaláírását szerepeltetnie, míg a másodpéldányokon „s. k.” jelöléssel a tanúk nevét és címét kellett volna feltüntetnie. Az ennek megfelelően előterjesztett keresetlevél orvosolta volna a korábban benyújtott beadvány hiányosságait.”

Vagyis, a bíróság a 4. sorszámú végzésében részletes iránymutatást is adott a felperes részére a kifogásolt hiányosság lépésről-lépésre történő pótlása körében, mely tekintetben egyébként már a hiánypótlásra felhívó végzés is egyértelmű volt – a bíróság tehát a felperest perbeli eljárási jogairól és kötelezettségeiről a szükséges körben maradéktalanul tájékoztatta (Pp. 7. §).

Emellett kiemelte azt is, hogy „a törvény a felperes által hivatkozott körülmények esetére sem ad felmentést az – egyébként éppen a felperes érdekeit is védő – alaki követelmények betartása alól”. A bíróság a tanúk kellemetlen, fenyegetett helyzetére vonatkozó hivatkozást – a törvény kategorikus rendelkezése tükrében – a hiánypótlás nemteljesítése indokául elfogadni nem tudta, azt pedig az 1/2009. Közigazgatási jogegységi határozat rögzíti, hogy a bíróságnak – a beadvány elnevezésétől függetlenül – a végzés ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmet nemperes eljárásban, a határozat ellen benyújtott kérelmet peres eljárásban kell elbírálnia, a bírósági eljárás peres vagy nemperes jellege a közigazgatási döntés tartalma szerinti helyes elnevezéséhez igazodik.

A bíróság megállapította, hogy a felperes 6. sorszámú beadványában foglaltak nem voltak alkalmasak a keresetlevél beadása jogi hatályainak fenntartásához. Mivel a felperes a keresetlevél alapvető alaki és tartalmi kellékeire vonatkozó hiánypótlási felhívásnak

maradéktalanul továbbra sem tett eleget, keresetlevele hibáit teljes egészében nem orvosolta, keresetlevelét továbbra is hiányosnak kellett tekinteni. Erre figyelemmel – szabályszerűen (hiánytalanul) benyújtott keresetlevél hiányában – a keresetlevél beadásának jogi hatályai az újra benyújtott beadványban foglaltakra figyelemmel sem maradtak fenn, a bíróság a keresetlevél beadásának jogi hatályai fenntartása iránti kérelmet ezért a Pp. 132. § (1) bekezdése alapján elutasította.

A bíróság a 6. sorszámú beadványban foglaltakat – bár a felperes azt is kifogásolta, hogy az eljárás elhúzódik – a Pp. 114/A. §-a szerinti eljárás elhúzódása miatti kifogásként értékelni nem tudta, mert a felperes nem jelölte meg, hogy az ügyben eljáró bíróságnak mi az a konkrét, a Pp. 114/A. § a (2) bekezdésben meghatározott mulasztása, melyet sérelmez, és arra nézve sem terjesztett elő határozott kérelmet, hogy a kifogás elbírálására hatáskörrel rendelkező bíróság a mulasztás tényét állapítsa meg, valamint utasítsa a mulasztó bíróságot az elmulasztott eljárási cselekmény elvégzésére vagy határozat meghozatalára, illetve az adott ügyben leghatékonyabb intézkedés foganatosítására. Mindazonáltal megjegyzi a bíróság, hogy a jelen per a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításával befejeződött, a keresetlevél beadásának jogi hatályai fenntartása iránti kérelem a fentiek szerint nem foghatott helyt, így a per folytatására mód nincs; a Pp. 114/A. § (2) bekezdésének, továbbá 114/B. § (4) bekezdésének egybevetéséből pedig nyilvánvaló, hogy a kifogás csupán a folyamatban lévő eljárások meggyorsítására lehet alkalmas, a befejezett eljárásokra e jogintézmény értelmezhetetlen (v.ö. BDT 2008/1914.).

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 233. § (1) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2016. február 10.

dr. Remes Gábor s.k.
bíró